

Cecelia Ahern: Bárcsak láthatnál

Cecelia Ahern
Bárcsak láthatnál
(*Részlet*)

Fordította Dávid Anna
A fordítás alapjául szolgáló mű
Cecelia Ahern: *If You Could See Me Now*
(London: HarperCollins, 2005)

(*Részlet*)

Athenaeum

Copyright © Cecelia Ahern, 2005
Hungarian translation © Dávid Anna, 2007
Cecelia Ahern
Bárcsak láthatnál
Athenaeum 2000 Könyvkiadó Kft.
www.athenaeum.hu
ISBN: 978-963-293-087-9

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

Georginának, aki elhiszi...

Végtelenül köszönök mindent (nagy erőfeszítés árán sem tudnék konkrétabb lenni) a családomnak: Mimmie-nek, Apának, Georginának és Nickynek. Davidnek, aki a legjobb kávéfőző, köszönöm, hogy két-három óránként rám nézett, és annyira hitt a könyvben. Nagy-nagy köszönet mindig biztatásra kész ügynökömnek, Marianne-nek a teáért, sütiért és jó tanácsokért, és nektek is, Pat és Vicki a tudjátok-melyik ügynökségnél, hogy a tudjátok-mire figyeltetek.

Köszönöm nektek, Lynne és Maxine, és mindenkinek a HarperCollins stábjából, hogy hittetek bennem, és sokat segítettetek.

Kedves régi és új Olvasóim! Remélem, olyan nagy örömük telik e könyv olvasásában, mint nekem a megírásában.

És a legfontosabb: köszönöm Ivannek, hogy minden időben társaságot biztosított az irodámban. Szerinted valaha is elhiszik a történetünket?

Egy júniusi péntek reggelen lettem Luke legjobb barátja. Éppen 9.15-kor. Azért tudom ilyen pontosan, mert ránéztem az órámra. Nem is tudom, miért, mert sehová sem készültem időre. De hiszem, hogy mindennek oka van, és talán azért pillantottam az órámra akkor, hogy a történetet pontosan mondhassam el. A részletek pedig fontosak a történetekben, nem igaz?

Örültem, hogy aznap reggel találkoztam Luke-kal, mert kissé lehangolt, hogy a volt legjobb barátomat, Barryt el kell hagynom. Többé már nem lát. Nem baj, mert most boldogabb, és, gondolom, ez a fontos. A munkám része, hogy el kell hagynom a legjobb barátaimat. Nem ez a legszebb része, de hiszem, hogy mindenben van valami jó, ezért úgy gondolom, ha nem kellene elhagynom a legjobb barátaimat, akkor nem szerezhetnék újakat. Új barátok szerzése pedig messze a legnagyobb kedvencem. Valószínűleg ezért ajánlották fel nekem ezt a munkát.

Mindjárt visszatérünk a munkámra, de előbb arról a reggelről szeretnék mesélni, amikor először találkoztam a legjobb barátommal, Luke-kal.

Becsuktam magam mögött Barryék kertkapuját, és minden cél nélkül balra fordultam, majd jobbra, aztán balra, egy ideig mentem egyenesen, majd még egyszer jobbra fordultam, és végül egy lakónegyedben lyukadtam ki, a Fukszia közben. Biztos a köröskörül burjánzó fuksziákról kapta a nevét. Vadul virágoznak errefelé. Bocsánat: „errefelén” a Baile na gCroíthe nevű várost értem – Kerry megye, Írország.

Baile na gCroíthe az idők során a Hartstown angol nevet kapta, de pontosan fordítva azt jelenti, „Szívek Városa”. Ami, szerintem, jobban is cseng.

Örültem, hogy megint ide vetett a sors. Kezdőként volt már egypár munkám errefelé, de évek óta nem jártam a környéken. A munkám során mindenfelé utazom az országban,

néha még külföldre is eljutok, ha a barátaim magukkal visznek nyaralni – ami megint csak azt mutatja, hogy mindegy, hol vagyunk, jó barátokra azért szükségünk van.

A Fukszia közben tizenkét ház áll. Mindkét oldalon hat, de mind más. Az arrafelé járók étellel töltötték meg a zsákutcát. Ne feledjük, péntek reggel volt, június, süttött a nap, mindenki jókedvűnek látszott. Na jó, nem mindenki.

Az utcán gyerekek bicikliztek, ugróiskoláztak, kergetőztek, bújócskáztak és a többi. Vidám gyerekhangok úsztak a levegőben. Gondolom, örültek az iskolai szünetnek. Hiába tűntek kedvesnek, aranyosnak és a többinek, nem vonzóttak. Tudják, nem barátkozhat az ember akárkivel. A munkám nem erről szól.

Egy ember füvet nyírt, egy nő pedig nagy, sáros kesztyűben a virágágyást gondozta. A frissen vágott fű csodálatos illata és a nyírogatás, nyesegetés, metszegetés, csipdesés hangja muzsikaként terjedt a levegőben. Az egyik kertben egy férfi füttyölt valamit, amit nem ismertem, s közben a slagot a kocsijára irányította, és nézte, hogy folyik le a szappanos lé, hogy csillan meg újra az autó. Időnként megpördült, és vizet spriccelt két fekete-sárga csíkos fürdőruhás kislányra. Olyanok voltak, mint két hatalmas dongó. Gyönyörűség volt hallani a kuncogásukat.

A következő kocsibejáróban egy fiú és egy lány ugróiskolázott. Futólag rájuk pillantottam, de egyikük sem válaszolt érdeklődésemre, így hát továbbmentem. Elhaladtam a kertekben játszadozó gyermekek mellett, ám egyikük sem vett észre, egyikük sem hívott játszani. Biciklis, gördeszkás fiatalok és távirányítós kocsik suhantak tova, de nem érdekeltek. Kezdtem azt hinni, hogy kisebb tévedés volt a Fukszia közbe jönnöm, ami eléggé zavart, mert általában nagyon jó vagyok a helyszínek megválasztásában, és valóban sok gyerek volt itt. Felültem az utolsó ház kerítésére, és azon kezdtem morfondírozni, hol rontottam el.

Pár perc gondolkodás után arra a következtetésre jutottam, hogy végül is jó helyen vagyok. Nagyon ritkán téveszttem el a dolgokat. Hátrafordultam, hogy szem-

ben legyenek a kerítés mögött álló házzal. A kertben nem volt semmi mozgás, hát tovább üldögéltem, és a házat tanulmányoztam. Egyemeletes ház, garázs, drága kocsi parkolt mellette, csak úgy ragyogott a napfényben. Alattam a kertfalon egy tábla hirdette, ez a Fukszia Ház, és valóban, a virágzó fukszia felkúszott a falra, és a bejárati ajtó feletti barna téglákba kapaszkodva felért egészen a tetőig. Jól nézett ki. A ház egyes részei barna téglával voltak kirakva, a többi mézszínűre festették. Néhány ablaka négyszögletes, a többi kerek. Nagyon különös volt. A bejárati ajtó fuksziaszínű, felül két hosszú tejüveg ablak, lejjebb egy óriási rézkopogtató és a levelesláda: úgy nézett ki, mint két szem, egy orr és egy rám mosolygó száj. Integettem, és visszamosolyogtam. Az ember sohasem tudhatja...

Ahogy a bejárati ajtó arcát vizsgálgattam, kinyílt, pontosabban egy kisfiú igen hangosan és mérgesen kivágta, és kirohant a kertbe. Egy nagy, piros tűzoltókocsi volt a jobb kezében, a balban meg egy rendőrautó. Imádom a piros tűzoltókocsikat, a kedvenceim. A fiú leugrott a verandáról, kifutott a főre, és térdre zuttyant. Fekete melegítőnadrágját annyira elborították a fűfoltok, hogy nevetnem kellett. A fűfoltok mókás dolgok, mert soha nem jönnek ki. A volt legjobb barátommal, Barryvel mi is folyton-folyvást csúszkáltunk. Akárhogy is, a kisfiú karambolozott játszott a tűzoltókocsival és a rendőrautóval, és közben mindenféle hangot adott ki. Volt hozzá tehetsége. Barryvel mi is mindig így csináltunk. Vicces olyan dolgokat csinálni, amelyek általában ritkán történnek meg a való életben.

A fiú a rendőrautót a tűzoltókocsihoz csapta, mire a tűzoltókapitány, aki a kocsi oldalán lévő létrába kapaszkodott, leesett. Hangosan felnevettem, a fiú felpillantott.

Rám nézett. A szemembe.

-Szia! - mondtam, izgalmamban krákgotam, és egyik lábamról a másikra álltam. Kedvenc kék edzőcipőm volt rajtam, fehér gumiorrain fűfoltok még a Barryvel való csúszkálás idejéből. A cipőmet a kertfalhoz dörzsöltem, hogy megpróbáljam eltüntetni a foltokat, és azon gon-

dolgoztam, mit is mondjak. Bár a barátkozás a kedvenc foglalatosságom, az elején még mindig izgulok. Mert mindig fennáll az a rémisztő lehetőség, hogy az emberek nem fognak szeretni, és ezért reszketni kezdek. Eddig szerencsém volt, de butaság lenne azt feltételezni, hogy mindig így lesz.

- Szia - válaszolt a fiú, miközben visszatette a tűzoltót a létrára.

- Mi a neved? - kérdeztem a falat rugdosva, a gumiorrot dörzsölgetve. A fűfoltok még most sem akartak lejönni.

A fiú kis ideig méregetett, tetőtől talpig végignézett rajtam, mintha azt próbálná eldönteni, hogy elárulja-e a nevét. A munkámnak ezt a részét tiszta szívből gyűlölöm. Olyan, mint amikor barátkozni akarsz valakivel, ő meg nem. Ez olykor megesik, de a végén mindig visszajönnek, mert - akár tisztában vannak velem, akár nem - azt akarják, hogy ott legyek.

A fiúnak tejfelszőke haja és nagy kék szeme volt. Valahonnan ismertem az arcát, de nem tudtam, honnan.

Végül megszólalt: - Luke-nak hívnak. És téged?

A zsebembe mélyesztettem a kezemet, és a kertfal rugdosására összpontosítottam. Sikerült kis darabkákat letörni, le is potyogtak a földre. Rá se néztem, úgy válaszoltam: - Ivan.

- Szia, Ivan - mosolygott. Elöl nem voltak fogai.

- Szia, Luke - mosolyogtam vissza.

Megvan.

- Tetszik a tűzoltókocsid. A legj... a volt legjobb barátomnak, Barrynek is volt tűzoltóautója, mindig azzal játszottunk. Bár elég buta neve van, hiszen a tűzön nem tud átmenni, mert megolvad - magyaráztam. A kezem még mindig a zsebemben tartottam, ezért a vállaim a fülemig púposodtak. Ettől minden halkabb lett, ezért kivettem a kezemet a zsebemből, hogy halljam, mit felel Luke.

Luke nevetében a füre hemperedett. - A tűzoltókocsidat tűzbe tetted? - visítózott.

- Tűzoltókocsinak hívják, vagy nem? - feleltem védekezőn.

Luke a hátára feküdt, lábait a levegőbe rúgta és kiabált. - Hülye vagy? A tűzoltókocsik a tüzek oltására valók!

Ezen egy kicsit elgondolkoztam. - Hmmm. Megmondom én neked, hogy mi oltja el a tüzet, Luke - magyaráztam tárgyyszerűen. - A víz.

Luke finoman megütögette a homlokát. - Naná! - visította, bandzsított, majd elterült a fűvön.

Nevetni kezdtem. Luke nagyon vicces volt.

- Akarsz játszani? - vonta fel kérdőn a szemöldökét.

Vigyorogtam. - Hát persze, Luke. Imádok játszani! - Átugrottam a kertfalon, és csatlakoztam hozzá.

- Hány éves vagy? - nézett rám gyanakodva. - Annyinak nézel ki, mint a nagynéném. - Összeráncolta szemöldökét.

- De a nagynéném nem szeret tűzoltókocsikkal játszani.

Megvontam a vállam. - Akkor a nagynénéd egy unalmas vén samlanu!

- Egy *samlanu*!? - Luke visítva nevetett - Mi az a *samlanu*?

- Valaki, aki *unalmas* - mondtam felhúzott orral úgy ejtve ki a szót, mintha valami betegség lenne. Szerettem a szavakat visszafelé kimondani, olyan volt, mintha saját nyelvet találtam volna ki.

- Unalmas - ismételte el Luke és felhúzta az orrát. - Hú.

- És te hány éves vagy? - kérdeztem Luke-ot, miközben a rendőrautót a tűzoltókocsinak vágтам. A tűzoltó megint leesett a létráról. - Úgy nézel ki, mint az *én* nagynéném - vádoltam meg, mire Luke megint hanyatt vetette magát nevetésben. Jó hangosan nevetett.

- Még csak hatéves vagyok, Ivan! És nem vagyok *lány*!

- Ó. - Igazából nincs is nagynéném, csak azért mondtam, hogy megnevettesem. - Nincs abban semmi *csak*, hogy valaki hatéves.

Épp mikor megkérdeztem volna, hogy mi a kedvenc rajzfilmje, nyílt a bejáratú ajtó, és kiabálást hallottam. Luke elsápadt, az ajtó felé fordultunk.

- SAOIRSE, ADD IDE A KULCSOKAT! - kiáltotta egy kétségbeesett hang. Zavartnak látszó nő rohant ki a házból. Tekintete elborult, ápolatlan vörös haja csak úgy lobogott. A házból hallatszó kiabálás miatt megbotlott a veranda szélén. Hangosan átkozódva a falhoz kapott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Felnézve arrafelé bámult, ahol Luke-kal ülünk a kert végében. Szája széles mosolyra húzódott, felfedve sárga, szabálytalan fogsorát. Pár centivel hátrébb kúsztam. Észrevettem, hogy Luke is így tesz. A nő hüvelykujját Luke felé emelte és szinte káromgott. - Viszlát, öcskös. - Elengedte a falat, kissé tántorogva az autóhoz sietett.

- SAOIRSE! - kiáltott megint a házban lévő valaki. - HA CSAK EGY UJJAL IS A KOCSIHOZ ÉRSZ, HÍVOM A RENDŐRSÉGET!

A vörös hajú nő horkantott, megnyomta a kocsikulcsot, az autó fényei felvillantak, a riasztó csipogott egyet. Kinyitotta az ajtót, bemászott, beverte a fejét az oldalába, megint káromkodott, majd bevágta az ajtót. Még a kert végéből is lehetett hallani, ahogy az ajtó becsapódott. Az utcán néhány gyerek abbahagyta a játékot, és a kibontakozó jelenetet nézte.

Most a titokzatos hang gazdája is kifutott a házból, kezében telefonnal. Nagyon más volt, mint az előző nő. Haja rendesen és szorosan hátra volt fogva. Elegáns, szürke nadrágkosztümöt viselt, ami nem illett felindult hangjához. Az ő arca is lángolt, kapkodta a levegőt. Mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, ahogy magas sarkú cipőjében a lehető leggyorsabban igyekezett a kocsinhoz rohanni. Szinte körbetáncolta az autót, először az ajtókilincssel próbálkozott, de nem sikerült kinyitnia, aztán fenyegetőzni kezdett, hogy hívja a rendőröket.

- Hívom a rendőröket, Saoirse! - mondta, miközben a sofőrülés melletti ablak előtt lóbálta a telefont.

Saoirse csak vigyorgott rá a kocsiból és beindította a motort. A telefonos hölgy hangja megcsuklott, könyörögni kezdett a másiknak, hogy szálljon ki. Egyik lábáról a másikra ugrált, úgy nézett ki, mintha valaki más bűjt volna a bőrébe, és próbálna kitörni, mint a Hihetetlen Hulk.

Saoirse lehajtott a hosszú macskaköves kocsibejáróról. Félúton lelassított. A telefonos hölgy leeresztette a vállát, úgy tűnt, mintha megkönnyebbült volna. A koci nem állt meg teljesen, lassan haladt előre, az ablak leereszkedett, és két ujj tűnt fel, jó magasan és büszkén feltartva, hogy mindenki láthassa.

-Aha, két percen belül itt lesz - mondtam Luke-nak, aki értetlenül nézett rám.

A telefonos nő rémülten nézte, hogy a koci felgyorsul, és majdnem elüt egy gyereket. Pár hajtincse elszabadult, mintha maguk is a kocsit akarnák üldözőbe venni.

Luke lehorgasztotta a fejét, és csöndben visszatette a tűzoltót a létrára. A telefonos nő felbőszült rikoltást hallatott, nagyot legyintett, és sarkon fordult. Reccsenés hallatszott, a cipősarka a macskakövek közé szorult. A nő vadul megrázta a lábát, láthatóan egyre idegesebb lett, végül nagy erőfeszítéssel kirántotta. A cipő kiszabadult, de a sarok ott maradt.

- BASSZA MEG! - kiáltotta. Egyik magas sarkán és az éppen lapossá vált másikon bicegve a veranda felé vette útját. A fuksziaajtót jól bevágta, mielőtt elnyelte a ház. Az ablakok, a kopogtató és a levelesláda ismét rám mosolygott, én visszamosolyogtam.

- Kire mosolyogsz? - kérdezte Luke rosszalló tekintettel.

- Az ajtóra - feleltem, gondolván, hogy ez a nyilvánvaló válasz.

Ugyanazzal a rosszallással bámult rám, gondolatait az imént látottak tartották fogva, no meg hogy minek mosolyog valaki egy ajtóra.

Mindketten láhattuk a telefonos nőt a bejárati ajtó üvegén keresztül, ahogy az előszobában járkál fel és alá. - Ő ki? - kérdeztem Luke-hoz fordulva.

Egész megrendültnek látszott.

- A nagynéném - majdnem suttogott. - Ő vigyáz rám.

Luke lassan tolta át a tűzoltókocsit a fűvön, lelapítva a fűszálakat, amerre elhaladt. - A másik pedig Saoirse - mondta csendesen -, az anyám.

Hirtelen csend lett, éreztem rajta, hogy szomorú. - Szíör-sá - ismételt meg a nevet, tetszett, amit akkor éreztem, mikor kimondtam: olyan volt, mintha a levegő egy nagy fuvallatban távozna a számból, vagy mikor a fák beszélgetnek egymással szeles napokon. - Szííííí-ör-sááááá - Hirtelen abbahagytam, mert Luke furcsán nézett rám.

Leszedtem egy boglárkát, és Luke állához tartottam. Sápadt arcán sárga fény jelent meg. - Szóval, Saoirse nem a barátnőd.

Luke arca rögtön felderült, és nevetni kezdett. Bár nem úgy és nem annyira, mint előtte.

- Ki az a Barry, akiről beszéltél? - kérdezte Luke, és sokkal erősebben csapott bele a kocsimba, mint eddig.

- Barry McDonald a neve - mosolyogtam, visszaemlékezve a közös játékaikra.

Luke szeme felcsillant. - Barry McDonald az osztálytársam!

Ekkor összeállt a kép. - Tudtam, hogy ismerlek valahonnan, Luke. Mindennap láttalak, amikor Barryvel mentünk az iskolába.

- Te jártál Barryvel az iskolába? - kérdezte meglepődve.

- Persze, a sulis jó mulatság volt Barryvel - nevettem.

Luke összehúzta a szemeit. - De én nem láttalak.

Nevetni kezdtem. - *Hátpersze*, hogy nem láttál, tökfaj - mondtam tárgyyszerűen.